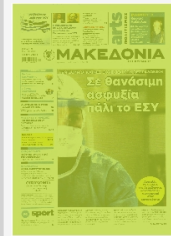

Νίκος Δαββέτσας Συγγραφέας 44 Μας ενδιαφέρει ο άνθρωπος μέσα

Media: ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Page: 58 Published at: 21-03-2021
Author: Surface: 1174.7 cm² Circulation: 1200
Subjects:

Για δύο γενιές αντρών στην πιο δύσκολη αναμέτρηση της ζωής τους μιλάει ο συγγραφέας στο νέο του βιβλίο με αφορμή ένα πραγματικό έγγραφο ενός άντρα που αποτάχτηκε λόγω της σεξουαλικότητάς του

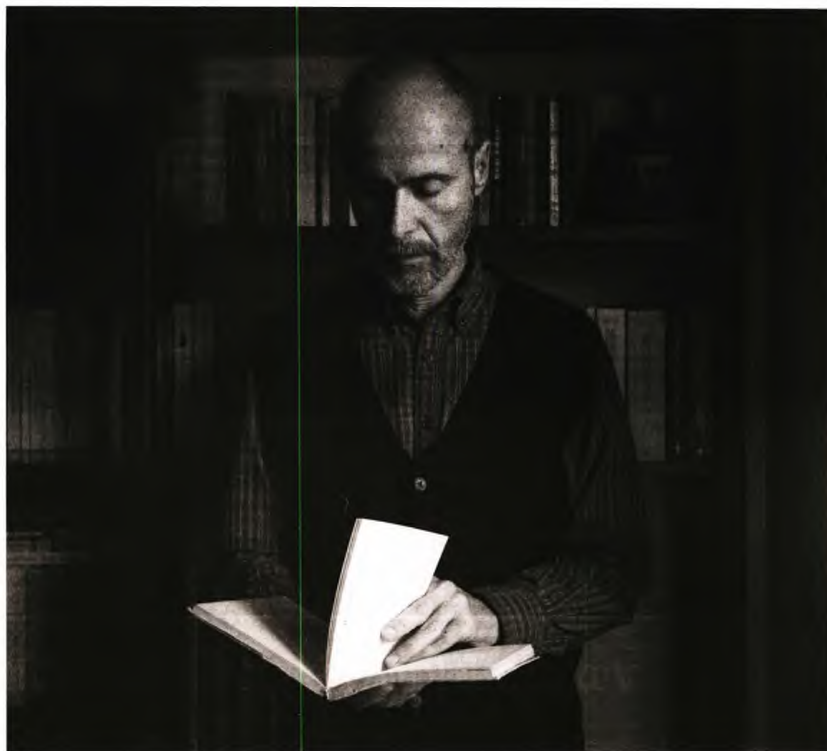
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Μ [X] στον Αλέξανδρο Παντελάκη

Νίκος Δαββέτσας Συγγραφέας

Μας ενδιαφέρει ο άνθρωπος μέσα στην ιστορία, όχι η ίδια η ιστορία

Ο Νίκος Δαββέτσας ξεκίνησε τη συγγραφή του βιβλίου το 2005. Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε την ιδιότητα του γιου και όχι του πατέρα και έτσι αυτό αποτελούσε εμπόδιο στη διπλή θέση που απαιτούσε το έργο. Πώς να περιγράψει τη σχέση ενός πατέρα ακροδεξιού με τον γιο του χωρίς να έχει μια πραγματική εικόνα για τον οικογενειακό δεσμό πατέρα-γιου; «Σιγά-σιγά αντιλήφθηκα ότι αποκτώντας και τη χάρη της πατρικής ιδιότητας είχα και τη δεύτερη οπτική, του πώς βλέπει ο πατέρας έναν γιο. Το έναυσμα να συνεχίσω από εκεί που είχα μείνει ήταν το χαρτί το οποίο βρήκα. Δόθηκε έτσι και η δεύτερη διάσταση. Η πρώτη ήταν το θέμα της πολιτικής ταυτότητας και η δεύτερη το θέμα της ερωτικής ταυτότητας. Μία πάλη ταυτοτήτων ανάμεσα στους δύο άντρες» εξηγεί στη «ΜτΚ».

Το έγγραφο, το οποίο ανακάλυψε ο συγγραφέας από την ασφάλεια, περιέγραφε έναν άνθρωπο, ο οποίος ήταν παρακρατικός επί δικτατορίας έχοντας ως αρμοδιότητα τις παρακολουθήσεις των φοιτητών και που αποτάχθηκε από τους ομοϊδεάτες του λόγω της ομοφυλοφιλίας του. Στο έγγραφο αναφέρονταν μόνο τα αρχικά του γράμματα, Χ.Δ. «Το βιβλίο δεν είναι το πορτρέτο αυτού του υπαρκτού ή ανύπαρκτου -αφού δεν κατονομάστηκε πλήρως- προσώπου, αλλά είναι η δική μου προβολή. Πάνω σε αυτήν την πολύ μικρή αράδα της ιστορίας μπόρεσα να χτίσω τη δική μου μυθοπλασία. Θα έλεγα ότι είναι μια καθαφική μέθοδος. Ο Καβάφης από κάποια μικρά επηγήματα ή μερικά ονόματα τριταγωνιστών της ιστορίας, έχτιζε πάνω τους έναν ολόκληρο κόσμο, μία ολόκληρη ποιητική ιστορία. Είναι μια πολύ ωραία μέθοδος στη λογοτεχνία, να πιάνεις τους κομπάρσους μιας ιστορικής περιόδου και να φωτίζεις και τις δικές τους πλευρές» αναφέρει.

Το βιβλίο «Άντρες χωρίς άντρες» (εκδ. Πατάκη) εντάσσεται μέσα στο ιστορικό πλαίσιο της σύγχρονης Ελλάδας, από τα δύσκολα μετεμφυλιακά χρόνια και τη δικτατορία του '67

ως την κοσμογονία της μεταπολίτευσης και την οικονομική κρίση του 2010. Αντλώντας γεγονότα από τη δική του δεκαετή αναμνήσεων φτιάχνει την ατμόσφαιρα που απαιτείται χρησιμοποιώντας τη διεισδυτική γραφή του. «Εξερουνά την ανθρώπινη εμπειρία πέρα από το στερεότυπο», όπως μας λέει χαρακτηριστικά. «Αυτό είναι το μυθιστόρημα, η λογοτεχνία αυτό κάνει. Οι λογοτεχνικοί ήρωες στην πραγματικότητα ακόμη και αν πρόκειται για πραγματικά πρόσωπα, ουσιαστικά είναι κατασκευές, επινοήσεις. Κάθε πρόσωπο είναι τε σύνολο ιδιοτήτων που τους αποδίδουμε. Μέσα σε ένα μυθιστόρημα ένα πρόσωπο το γνωρίζουμε από τις ιδιότητες με τις οποίες το χαρακτηρίζουμε. Έναν ήρωα τον μαθαίνουμε κατά τη διάρκεια της αφήγησης. Αν είναι ένας ποίτης, εραστής, επαναστάτης, ή χαφίς όπως ο δικός μου. Αυτές μας ενδιαφέρουν, οι ιδιότητές τους, πώς ξεδιπλώνονται, ο ψυχισμός τους... Δεν μας ενδιαφέρει η περιρρέουσα ατμόσφαιρα, το σκηνικό... Μας ενδιαφέρει ο άνθρωπος μέσα στην ιστορία, όχι η ίδια η ιστορία» επισημαίνει και προσθέτει ότι «η ιστορία προσφέρει τα γεγονότα, η λογοτεχνία προσφέρει την κατάδυση στην ανθρώπινη εμπειρία, διασώζει τη μικρή τραγωδία του ατόμου που υποφέρει μέσα στην Ιστορία».

Οι οικογενειακοί δεσμοί στη Λογοτεχνία

Φαίνεται πως τα τελευταία 20 χρόνια η λογοτεχνία έχει αρχίσει να εστιάζει σε θέματα της οικογένειας, κάτι που, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας, δεν συνέβαινε παλιότερα. «Νομίζω ότι όχι μόνο εμένα αλλά και πολλούς συγγραφείς της γενιάς μου μας ενδιαφέρουν οι οικογενειακοί δεσμοί. Οι οικογενειακές σχέσεις στις προηγούμενες γενιές συγγραφέων είχαν λιγάκι παραμεληθεί. Ίσως δεν ήταν και η εποχή να συζητηθούν πράγματα όπως η ενδοοικογενειακή βία, όπως η σεξουαλική παρενόχληση που γίνεται τώρα μεγάλη συζήτηση. Δεν συζητιόταν στον δημόσιο βίο, πολύ περισσότερο στη λογοτεχνία. Η λογοτεχνία έχει αποτυπώσει ελάχιστες φορές τη

σεξουαλική παρενόχληση μέσα στην οικογένεια, ήταν όμως πολύ διαδεδομένο πράγμα ιδίως στην επαρχία. Άρα αυτό σημαίνει ότι η λογοτεχνία δεν είχε πιάσει πολύ φλέγοντα ζητήματα, ίσως επειδή την απασχολούσαν γενικότερα ιστορικά γεγονότα, δεν ήταν η εποχή να το πηλασιάσει. Η γενιά μου που μεγάλωσε μετά τη μεταπολίτευση, επειδή απολαμβάνει έναν πιο ομαλό πολιτικό βίο, έχει την άνεση να μπει με μεγαλύτερη ψυχραιμία στις παλιότερες εποχές και να αναζητήσει και ιστορικά λάθη αλλά και να δει και αυτά που οι οικογένειες έκρυβαν κάτω από το χαλί. Τα τελευταία χρόνια έχουμε αρκετά μυθιστορήματα που εδράζονται πάνω σε αυτές τις σχέσεις που είναι και ανθρωποφωγικές κάποιες φορές. Νομίζω ότι ο πρώτος που βάσει αυτές τις σχέσεις στο επίκεντρο της μυθοπλασίας είναι ο Ταχτσής με το 'Τρίτο Στεφάνι'. Σ' αυτό βλέπεις πώς αλληλοπαράγονται οι δύο γυναίκες της ιστορίας» εξηγεί.

Σχετικά με την εξέλιξη των οικογενειακών σχέσεων τις τελευταίες επτά δεκαετίες, ο κ. Δαββέτσας δεν μπορεί να πει με σιγουριά αν βελτιώθηκαν κατά τη γνώμη του, τονίζει όμως ότι «απλώς τώρα είμαστε σε θέση να τα φέρουμε στο φως και να τα διαχειριζόμαστε οι ειδικοί καλύτερα».

Κλείνοντας, ο συγγραφέας, που είναι και καθηγητής δημιουργικής γραφής, τονίζει ότι δεν είναι πάντα το θέμα αυτό που βρίσκεται στο επίκεντρο της λογοτεχνίας. Το ενδιαφέρον σε ένα έργο βρίσκεται κυρίως στον τρόπο γραφής: «Οτιδήποτε και να γράφουμε, είτε ιστορικό, είτε οι ενδοοικογενειακές σχέσεις ή οι πολιτικές διενέξεις, αυτό από μόνο του δεν ορίζει ένα λογοτεχνικό έργο. Αυτό που έχει σημασία είναι ο τρόπος που διαχειριζόμαστε ένα θέμα, ο τρόπος που γράφουμε. Οι λέξεις μας είναι αυτές που καθορίζουν το θέμα. Ο στόχος της δημοσιογραφικής γραφής είναι την απλή γραφή να την κάνει καλύτερη, να κάνει τη γλώσσα που έχουμε για συνεννόηση μεταφορική».

